

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně Mgr. Kateřinou Kopečkovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: N. A., nar. X,
st. příslušnost Gruzie
bytem X

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2026, č.j. CPR-41976-3/ČJ-2025-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce žalobou podanou prostřednictvím pošty dne 7. 3. 2026 brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2026, č.j. CPR-41976-3/ČJ-2025-930310-V237, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „cizinecká

policie“), ze dne 25. 11. 2025, č. j. KRPJ-134721-16/ČJ-2025-160022-SV, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), uloženo správní vyhoštění z území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského království, Norského království a Švýcarské konfederace Evropské unie a smluvních států na dva roky. Doba k vycestování žalobce z území byla stanovena do 10 dnů od právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Důvodem vydání rozhodnutí o správním vyhoštění byla skutečnost, že žalobce pobýval na území členských států Evropské unie a smluvních států bez platného oprávnění k pobytu, a to v době od 27. 6. 2023 do 25. 11. 2025.

I. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce namítá, že rozhodnutí cizinecké policie je nezákonné, protože v řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Podle žalobce správní orgány nedodržely zásadu přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Ačkoliv žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí formálně uvedl, že posuzoval přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců, učinil tak pouze obecně, bez individuální úvahy vycházející z konkrétní životní situace žalobce. Odůvodnění rozhodnutí je podle žalobce založeno převážně na obecných formulacích a nevypořádává se s podstatnými skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uváděl.
3. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že zásah do jeho rodinného života není nepřiměřený pouze z toho důvodu, že jeho rodinní příslušníci nežijí na území České republiky. Podle žalobce takový závěr neodpovídá skutečné povaze jeho rodinných vztahů. Na území České republiky pobýval a pracoval za účelem zajištění finanční podpory své rodiny v Gruzii, zejména synovce trpícího vážným zdravotním postižením, které vyžaduje dlouhodobou léčbu. Synovec je na žalobcově finanční pomoci závislý. Tyto skutečnosti byly žalovanému i cizinecké policii známy, avšak v odůvodnění napadeného rozhodnutí se s nimi správní orgány nevypořádaly způsobem odpovídajícím požadavkům na individuální posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu.
4. Žalobce dále namítá, že správní orgány nedostatečně zohlednily, že nebyl nikdy trestně stíhán ani odsouzen a že se během pobytu nedopustil žádného jednání ohrožujícího veřejný pořádek či bezpečnost státu. Správní orgány stanovily délku zákazu vstupu na dva roky, aniž by podle žalobce srozumitelně vysvětlily, proč byla zvolena právě tato doba a proč nebylo možné uložit mírnější opatření. V rozhodnutí podle žalobce chybí konkrétní úvaha o proporcionalitě uložené sankce ve vztahu k jeho individuálním poměrům.
5. Z výše uvedených důvodů, na nichž setrval v podané replice, žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku žalobce setrval po celou dobu řízení před soudem.

II. Shrnutí procesního postoje žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí a odkazuje na své rozhodnutí, které reaguje na shodné argumenty, jaké žalobce uvádí v žalobě. Žalovaný se s argumentací žalobce řádně vypořádal, a to včetně posouzení přiměřenosti dopadu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.
7. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem.

III. Posouzení věci

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“, § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
9. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O věci rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
11. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
12. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
13. Podle čl. 4 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (dále jen „nařízení EU 2018/1806“), *jsou státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II (včetně Gruzie) osvobozeni od vízové povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 1 pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů.*
14. Nejprve se soud zabýval námitkou nedostatečného zjištění skutkového stavu, kterou však neshledal důvodnou. Žalobce nezpochybňuje, že pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Těžiště jeho žalobní argumentace spočívá ve zpochybnění uloženého opatření ve formě správního vyhoštění a dále přiměřenosti stanovené doby zákazu vstupu a dopadů tohoto opatření na jeho soukromý a rodinný život.
15. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce se při kontrole dne 25. 11. 2025 v ubytovně ve Stránecké Zhoři prokázal pouze platným cestovním pasem. Kontrolou bylo zjištěno, že žalobce nemá žádné platné vízum ani jiné oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalobce uvedl, že na území EU pobývá od 29. 3. 2023, kdy přicestoval letecky do Polska. Od té doby z území členských států EU nevycestoval. V Polsku zůstal do konce srpna 2025 a pracoval (bez příslušného povolení) jako svářeč. Žalobce má v oboru svářeč středoškolské

vzdělání s maturitou. V září 2025 přicestoval do České republiky, kde rovněž pracuje jako svářeč, a to bez pracovní smlouvy a nemá uzavřeno ani zdravotní pojištění. Bydlí na ubytovně. Žalobce dále uvedl, že jeho rodiče již nežijí a jeho příbuzní (sestra s rodinou) žijí v Gruzii, případně v Rusku. Na území České republiky nemá žádné příbuzné ani jiné osobní vazby. Pokud jde o návrat do Gruzie, toho se neobává, návrat sice možný je, ale žalobce se vracet nechce. Žalobce dále zdůraznil, že nepáchá žádnou trestnou činnost (protokol o výsledku žalobce ze dne 25. 11. 2025, č. j. KRPJ-134721-14/ČJ-2025-160022-SV).

16. Z protokolu o výsledku žalobce dále vyplývá, že k dotazu cizinecké policie žalobce uvedl, že mu v zemi původu nehrozí ohrožení života ani riziko mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, držení v otroctví nebo nevolnictví, výkon nucených či povinných prací ani svévolné zbavení osobní svobody. Žalobce dále uvedl, že mu je v domovské zemi zaručeno právo na osobní bezpečnost, účinnou právní ochranu a spravedlivý proces.
17. K dotazu policie na hlavní důvod odchodu z domovského státu žalobce uvedl, že odcestoval na území EU, aby získal finanční prostředky k podpoře svého synovce, který trpí mozkovou obrnou. Synovec žije se sestrou žalobce a jejím manželem v bytě žalobce; sestra nepracuje, neboť o synovce celodenně pečuje, zatímco její manžel je zaměstnán jako skladník. Rodina sestry je závislá na finanční pomoci žalobce. Žalobce jí zasílá prostředky, které slouží zejména k úhradě léků, lékařských vyšetření a hygienických potřeb.
18. Cizinecká policie dále z otisku přechodového razítka v pasu žalobce zjistila, že žalobce přicestoval na území EU dne 29. 3. 2023 na letiště Varšava v Polsku, a to bez víza, neboť byl oprávněn na území smluvních států pobývat bez víza po dobu, která nepřekročí 90 dnů během 180 dnů na základě výše citovaného nařízení EU 2018/1806. Žalobce tak mohl na základě vstupu na území členských států pobývat (nikoli pracovat) do 26. 6. 2023.
19. Jak plyne z výše shrnutých skutečností, není pochyb o tom, že žalobce pobýval na území EU a smluvních států neoprávněně. Podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců tak byly naplněny.
20. Pokud jde o námitku nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, tak tuto námitku žalobce uplatnil již v řízení před cizineckou policií.
21. Judikatura Nejvyššího správního soudu již dříve dovodila, že namítá-li cizinec ve správním řízení nepřiměřenost dopadu (zásahu) rozhodnutí do soukromého a rodinného života, tj. porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je správní orgán povinen se s touto námitkou vypořádat. Zákon o pobytu cizinců v tomto případě posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců vyžaduje. Přiměřenost posuzuje správní orgán vždy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci. Správní orgány tak nejsou povinny detailně hodnotit všechna kritéria, která obecně připadají v úvahu. Mají výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2021, č. j. 1 Azs 500/2020-24, bod 32). Je přitom především na samotném cizinci, aby v řízení uvedl takové skutečnosti, které je třeba posoudit ve světle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
22. V posuzované věci ze zjištěných skutečností vyplývá, že žalobce pobýval a pracoval na území České republiky neoprávněně. Nemá zde žádné příbuzné ani rodinu, je ubytován na ubytovně. Jeho širší rodinné zázemí se nachází ve státě původu, kam rovněž zasílá finanční prostředky. Za této situace soud neshledává, že by žalobce měl na území České republiky vytvořen soukromý či rodinný život takové intenzity, jehož narušení by mohlo samo o sobě

vést k závěru o nepřiměřenosti správního vyhoštění. Rodinný život žalobce se odehrává primárně ve státě původu. Případ žalobce tak není případem, kdy by důsledky napadeného rozhodnutí spočívaly v zásahu do rodinných vazeb fakticky vykonávaných na území České republiky nebo členských států.

23. Odkazuje-li žalobce na závažný zdravotní stav svého synovce a na finanční závislost příbuzných na jeho příjmu, soud se ztotožňuje se žalovaným, že bez ohledu na to, že tato tvrzení nebyla nijak doložena, tak předně nejsou důvodem ospravedlnění neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky ani výkonu nelegální práce, kterého se žalobce dopouštěl.
24. Soud se ztotožňuje s odůvodněním žalovaného, který poukázal na to, že žalobce má žádanou kvalifikaci (svářeč). Proto mu nic nebránilo v tom, aby se pokusil získat povolení k pobytu za účelem zaměstnání či podnikání. Právě legální výkon výdělečné činnosti by mu umožnil dosahovat vyšších a stabilních příjmů v dlouhodobém horizontu, což by se pozitivně promítlo i do finanční stability jeho rodiny. Žalobce však této možnosti nevyužil a namísto toho vykonával nelegální práci. Žalobce tak, kromě neoprávněného pobytu, i tímto jednáním ohrozil veřejný pořádek.
25. Soud má za to, že závěru správních orgánů o přiměřenosti zásahu ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců odpovídá povaha a závažnost protiprávního jednání žalobce, které spočívalo v neoprávněném pobytu na území České republiky po poměrně dlouhou dobu spojeném s výkonem nelegální práce, dále absence vazeb k území České republiky (zejména rodinných a sociálních), proti čemuž stojí pouze ekonomický zájem žalobce (resp. druhotně jeho příbuzných v Gruzii), spočívající v získávání výdělku (nelegální) prací. Při komplexním zhodnocení těchto kritérií soud nemá co vytknout závěru žalovaného, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění nedochází k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jde o závěr, který je dostatečně individualizován ve vztahu k okolnostem případu žalobce a dostatečně reflektuje jeho tvrzení. Žalovaný poukázal na možnost žalobce coby svářeče opatřit si finanční prostředky pro své příbuzné legální cestou mimo území EU a smluvních států; a to je ve vztahu k individuálním okolnostem pobytu žalobce na území EU podstatné. Závěr žalovaného, že důsledky napadeného rozhodnutí nejsou pro žalobce za těchto okolností nepřiměřené, má soud za logický a dostatečně zdůvodněný.
26. Pokud jde o stanovení doby správního vyhoštění, soud připomíná, že podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je správní vyhoštění spojeno se stanovením doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států. Určení této doby je součástí rozhodnutí o správním vyhoštění. V posuzované věci zákon v případě naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců výslovně umožňuje uložit správní vyhoštění až na dobu pěti let.
27. Úkolem soudu není nahrazovat správní uvážení ohledně stanovení doby správního vyhoštění. „Stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území členských států Evropské unie, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí

podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004-43). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním. Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 8 Azs 109/2017-41, bod 35). Soud proto přezkoumává, zda úvaha o délce zákazu vstupu není excesivní či svévolná a zda je dostatečně odůvodněna. Současně je třeba zdůraznit, že jde o správní opatření netrestní povahy a soud nemá ani moderační oprávnění „zkracovat“ uloženou dobu jen na základě odlišného názoru na její vhodnost (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2021, č. j. 2 Azs 343/2020-21, bod 16). Soudu přísluší ověřit, zda byl zákaz vstupu uložen v mezích zákonného rozpětí stanoveného pro daný důvod správního vyhoštění a zda odůvodnění jeho délky odpovídá individuálním okolnostem posuzované věci; teprve v případě zjištění nedostatků by bylo v tomto směru namíste uvažovat o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

28. Důvody pro zpochybnění délky uloženého zákazu vstupu soud neshledal. Správní orgány při stanovení doby zákazu vstupu zohlednily individuální okolnosti posuzované věci vyplývající ze správního spisu. Uložení zákazu vstupu na dva roky soud nepovažuje ani za neodůvodněné ani za excesivní. Stanovení doby dvou let odpovídá závažnosti protiprávního jednání žalobce spočívajícího v neoprávněném pobytu na území České republiky, jakož i ve výkonu nelegální práce. Žalobce si byl neoprávněnosti svého pobytu vědom a v průběhu pobytu vykonával práci bez pracovního oprávnění. Cizinecká policie přitom při stanovení délky zákazu vstupu zohlednila i polehčující okolnost, a to spolupráci žalobce v průběhu řízení. Skutečnost, že žalobce nepochybně z lidského hlediska vnímá uložené správní vyhoštění jako tíživé, sama o sobě nemůže zpochybnit jeho zákonnost, jsou-li splněny zákonné podmínky pro uložení tohoto opatření. Správní orgány rovněž žalobci vysvětlily, z jakých důvodů nelze bagatelizovat porušování právních předpisů týkajících se vstupu a pobytu na území členských států se všemi negativními doprovodnými důsledky (str. 8 rozhodnutí žalovaného). Stejně tak vysvětlily, že žalobce sice může být osobou bezúhonnou, ale nelze tvrdit, že svým jednáním neohrožoval veřejný pořádek, a to nejen neoprávněným pobytem, ale i nelegální pracovní činností, kterou vykonával vědomě a neučinil žádné kroky směrem ke získání povolení k pobytu za účelem zaměstnání (str. 7 rozhodnutí žalovaného).
29. Žalobce konečně namítal, že s ohledem na skutkové okolnosti jeho případu nebylo na místě vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž mírnější opatření. Dle konstantní judikatury správních soudů aplikace § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 Azs 283/2014-33, bod 20, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2023, č. j. 7 Azs 226/2023-25, bod 20). Jakkoli tedy lze souhlasit s žalobcem v tom, že se mu může jevit, že jde o postup přísný, zákon o pobytu cizinců správnímu orgánu jiný postup neumožňuje, nejsou-li dány důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona

o pobytu cizinců či nejde-li o nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života cizince. A tomu závěry správních orgánů v rozhodnutích obou stupňů odpovídají.

30. Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

31. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží; to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Žalovanému však žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. května 2026

Kateřina Kopečková
samosoudkyně